

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 1919, sp. zn. R I 2/18

Číslo: 4/1919

Právní věta:

Záznam práva zástavního dle § 38 lit. c knih. zák. povoliti dlužno na pouhou žádost úřadů berních; v žádostí té však uvéstí jest alespoň, proti komu se za záznam žádá a proti komu byl vydán platební rozkaz, na nějž se žádost odvolává.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 14.01.1919

Spisová značka: R I 2/18

Číslo rozhodnutí: 4

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesení prvního soudu (okresního soudu v Králíkách), jímž k žádost berního úřadu povolen byl záznam práva zástavního pro poplatkovou pohledávku eráru, bylo rekursním soudem (krajským soudem v Hradci Králové) změněno a návrh berního úřadu zamítnut.

Důvody:

V podání berního úřadu není ani naznačeno, o jaký poplatek jde, a není v něm uveden platební rozkaz, jímž poplatek vyměřen a uložen. Vyhotovení tohoto rozkazu nebylo k návrhu připojeno. Soudu sice není pro povolení záznamu potřebí průkazu o doručení platebního příkazu osobě, proti níž záznam směřuje, však zmíněné nedostatky návrhu brání soudu zkoumati, zda jsou tu předpoklady v § 38 lit. c. knih. zák. pro povolení záznamu práva zástavního, jež patrně jen o toto ustanovení zákona opíráno by býti mohlo. Pokud by pak zvláště návrh směřoval snad k uplatnění věcného ručení nemovitosti, nevyhovuje výnosu fin. min. ze dne 27. prosince 1859, č. 236 ř.z., z něhož vysvítá, že jest k tomu třeba platebního příkazu vydaného na osobu vlastníka nemovitostí, jež dle § 72 popl. zák. za poplatek zavázána jest. Bylo tudíž vyhověno důvodné stížnosti knihovního vlastníka nemovitosti.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu finanční prokuratury nevyhověl.

Důvody:

Jest sice pravda, že dle § 38 lit. c knih. zák. záznam práva zástavního sluší povoliti na pouhou žádost veřejných úřadů, které – jako úřady berní při poplatcích – dle působnosti své jsou povolány, aby z povinnosti úřední knihovní zajištění nároků eráru opatřily, a že tedy není třeba předložiti dotyčný rozkaz platební. Avšak z ustanovení § 94 č. 1 a § 21 knih. zák., dle nichž knihovní zápis lze povoliti jen tenkrát, když dle stavu knihy pozemkové není ohledně nemovitosti žádné závady proti žádanému zápisu, a jen proti tomu, kdo v čas žádosti jako vlastník nemovitosti v knize jest zapsán, plyne, že v žádosti musí býti alespoň uvedeno, proti komu se za záznam práva zástavního žádá a proti komu rozkaz platební, na nějž se žádost odvolává, byl vydán, poněvadž by jinak knihovnímu soudu bylo znemožněno, žádost dle předpisu § 94 č. 1 knih. zák. zkoumati. Této náležitosti žádost berního úřadu o záznam práva zástavního nevyhovuje; neboť okolnost, že v žádosti mezi osobami, které mají býti vyrozuměny, jest uveden i vlastník hypoteky, nestačí, poněvadž ze žádost není zjevno, proti které z osob tam uvedených zápis směřovati má. Byla proto žádost o záznam soudem rekursním právem zamítnuta.